

Polityka zagraniczna UE wobec Brazylii, Rosji, Indii i Chin (BRICS) i innych wschodzących mocarstw

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lutego 2012 r. w sprawie polityki zagranicznej UE wobec Brazylii, Rosji, Indii i Chin (BRICS) i innych wschodzących mocarstw: cele i strategię (2011/2111(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej, a w szczególności jego lit. h), która stwierdza, że Unia określa i prowadzi wspólne polityki i działania, działa również na rzecz osiągnięcia wysokiego stopnia współpracy we wszelkich dziedzinach stosunków międzynarodowych, w celu wspierania systemu międzynarodowego opartego na silniejszej współpracy wielostronnej i na dobrych rządach na poziomie światowym,
- uwzględniając decyzję Rady 2010/427/UE z dnia 26 lipca 2010 r. określającą organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych¹,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania Rady dla Parlamentu Europejskiego dotyczącego głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) w 2008 r., przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu zgodnie z częścią II sekcją G pkt 43 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.²,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z posiedzenia w dniu 16 września 2010 r., w zakresie dotyczącym stosunków ze partnerami strategicznymi,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie ruchów migracyjnych wynikających z braku stabilności: zakres i rola polityki zagranicznej UE³,
- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie 66. sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych⁴,
- uwzględniając rezolucję z dnia 13 września 2011 r. w sprawie skutecznej strategii europejskiej w zakresie surowców⁵,
- uwzględniając rezolucję z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie polityki zewnętrznej UE na rzecz demokratyzacji⁶,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie ram finansowych na lata 2014-2020 zatytułowany „Budżet z perspektywy »Europy 2020«” (COM(2011)0500),

¹ Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 30.

² Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 51.

³ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0121.

⁴ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0255.

⁵ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0364.

⁶ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0334.

- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0010/2012),
- A. mając na uwadze, że rosnące znaczenie polityczne i gospodarcze Brazylii, Rosji, Indii, Chin i Republiki Południowej Afryki (BRICS) wiąże się ze wzrostem znaczenia tych krajów w polityce zagranicznej;
- B. mając na uwadze, że państwa BRICS, a także inne wschodzące gospodarki mogłyby nabrać dużego znaczenia w polityce zagranicznej, pod warunkiem że nadal utrwał się będzie ich wzrost gospodarczy;
- C. mając na uwadze, że przewiduje się, iż w 2050 r. łączne znaczenie gospodarek siedmiu krajów wschodzących (Brazylii, Rosji, Indii, Chin, Indonezji, Meksyku i Turcji) będzie większe niż znaczenie gospodarek państw G-7 (USA, Japonii, Kanady, Wielkiej Brytanii, Niemiec, Francji i Włoch); mając na uwadze, że jeśli chodzi o produkt krajowy brutto, Chiny staną się najprawdopodobniej największą światową gospodarką jeszcze przed 2020 r.; mając na uwadze, że do 2050 r. Indie awansują do rangi najszybciej rozwijającej się na świecie gospodarki; mając na uwadze, że w 2050 r. Chiny, USA i Indie mogłyby reprezentować wspólnie 50% gospodarki światowej; mając na uwadze, że wielkość UE mogłaby być w znacznym stopniu porównywalna do wielkości któregokolwiek z tych państw, gdyby UE działała jako jeden silny organizm polityczny; mając na uwadze, że tego typu porównywalna wielkość ma kluczowe znaczenie dla utrzymania pozycji politycznej oraz dla możliwości dalszego promowania uniwersalnych wartości w powstającym obecnie, nowym, wielobiegunowym systemie ładu światowego; mając na uwadze, że powinno się osiągnąć w ramach podejścia do polityki zagranicznej ukierunkowanego na promowanie partnerstwa, współpracy i zarządzania dzielonego w oparciu o wspólne wartości;
- D. mając na uwadze, że wraz z procesem umocnienia mocarstw w polityce zagranicznej, takich jak BRICS, pojawił się system wielobiegunowy, w którym przywództwo w skali światowej w coraz większym stopniu sprawuje kilka krajów i regionalnych grup krajów; mając na uwadze, że taki system wielobiegunowy pociąga za sobą stopniowe przeniesienie potęgi gospodarczej na BRICS i inne gospodarki wschodzące, a poza tym może wiązać się z przeniesieniem przywództwa i pozytywnej dźwigni w dziedzinie polityki zagranicznej z obecnych mocarstw na mocarstwa wschodzące; mając na uwadze, że obecny kryzys gospodarczy przyspieszył to przejście w kierunku systemu wielobiegunowego; mając na uwadze, że wyłonienie się nowych podmiotów globalnych może okazać się cenną szansą na zawarcie konstruktywnego partnerstwa między obecnymi potęgami gospodarczymi i wschodzącymi potęgami oraz na spójne działanie w związku z kwestiami i wyzwaniem o znaczeniu globalnym;
- E. mając na uwadze, że wyzwania transnarodowe – takie jak zmiana klimatu, ogólnoświatowe kwestie regulacyjne, dostęp do surowców i ziem rzadkich, terroryzm, zrównoważony rozwój, ogólnoświatowa stabilność polityczna i bezpieczeństwo – wymagać będą całościowego podejścia opartego na zasadach, partnerstwie, wspólnych wartościach, konsensusie, ścisłych konsultacjach i bliskiej współpracy z nowymi wschodzącymi mocarstwami oraz że jeśli wyzwania te będą rzeczywiście podejmowane wspólnie, możliwe będzie znalezienie skutecznych rozwiązań; mając na uwadze, że UE może i powinna podjąć w tym zakresie inicjatywę;

- F. mając na uwadze, że bez całościowego systemu nowego ładu światowego, który oprze się na ścisłych konsultacjach i współpracy z BRICS i innymi wschodzącymi gospodarkami, nie będzie motywacji do międzynarodowej współpracy i spójnego działania w zasadniczych sprawach o znaczeniu globalnym, co stworzy ryzyko (i) fragmentacji politycznej i gospodarczej oraz pojawienia się konkurujących porządków światowych i oddzielonych obszarów regionalnych, (ii) rozwiązania globalnych struktur gospodarczych i przepływów inwestycji oraz (iii) powstania regionalnych bloków wpływu przy bardzo ograniczonej koordynacji międzynarodowej i braku możliwości uzgodnienia działań w podejmowaniu wyzwań transnarodowych;
- G. mając na uwadze, że ogromny potencjał demograficzny BRICS i innych wschodzących mocarstw, w porównaniu do ujemnego przyrostu demograficznego na Zachodzie, przyczyni się do wzrostu władzy tych państw na forach międzynarodowych, ponieważ BRICS i inne wschodzące mocarstwa będą mogły domagać się zakrojonego na szerszą skalę przedstawicielstwa znacznej większości światowej populacji; mając na uwadze, że wiąże się to z potrzebą zreformowania ładu światowego i struktury zarządzania organizacjami międzynarodowymi, tak aby zwiększyć ich reprezentatywność dla nowego krajobrazu gospodarczo-politycznego oraz aby nadal odgrywały one kluczową rolę w budowaniu konsensusu i w procesach podejmowania decyzji na szczeblu światowym;
- H. mając na uwadze, że obecny kryzys gospodarczy i ograniczenia budżetowe UE i USA wiążą się z pilną potrzebą połączenia zasobów z innymi wschodzącymi mocarstwami w celu zapewnienia spójnego i skutecznego światowego systemu bezpieczeństwa i stabilności oraz w celu podjęcia skutecznych interwencji we wrażliwych obszarach na podstawie wspólnych celów oraz skoordynowanych strategii i wysiłków;
- I. mając na uwadze, że pomyślne przejście na gospodarkę o średnich dochodach może w pewnych okolicznościach wzmocnić bardziej umiarkowaną i nakierowaną na stabilność politykę zagraniczną; mając jednak na uwadze, że umocnienie gospodarczej i politycznej siły niektórych państw BRICS i innych krajów wschodzących nie zawsze prowadziło do takiego przejścia;
- J. mając na uwadze, że mimo iż gospodarka większości państw BRICS przeżywa w ostatnim czasie imponujący wzrost, według Banku Światowego łącznie w krajach tych występuje jednocześnie największa na świecie koncentracja ubóstwa; mając na uwadze, że pokazuje to, iż w większości przypadków bez wzrostu gospodarczego sprzyjającego ograniczaniu ubóstwa oraz bez tworzenia sieci bezpieczeństwa szybki wzrost gospodarczy może spowodować pogłębianie się nierówności,
- K. mając na uwadze, że BRICS i obecnie wschodzące gospodarki nie tworzą ani nie obejmują formalnego ugrupowania krajów, którego celem jest odgrywanie szczególnej roli na arenie międzynarodowej, i w związku z tym Unia Europejska powinna nawiązać relacje z każdym z tych państw, uwzględniając ich specyfikę oraz konkretne cele ich polityki zagranicznej; mając na uwadze, że UE powinna zainwestować w partnerstwo strategiczne z każdym z państw BRICS i innymi wschodzącymi gospodarkami, zważywszy na to, że odgrywają one coraz istotniejszą rolę na arenie międzynarodowej, w szczególności w organizacjach międzynarodowych, takich jak ONZ, dla osiągnięcia wspólnych celów, a mianowicie pokoju i bezpieczeństwa na świecie, rządów prawa w kraju lub za granicą, propagowania praw człowieka, demokracji, zrównoważonego rozwoju i globalnej regulacji finansowej;
- L. mając na uwadze, że BRICS i inne wschodzące gospodarki wymagają ustanowienia

stabilnej polityki zagranicznej oraz stabilnego środowiska polityki regulacyjnej i publicznej, które byłyby w stanie podtrzymać zainteresowanie ich gospodarkami i społeczeństwami oraz inwestycje w nie; mając na uwadze, że BRICS i inne wschodzące gospodarki muszą inwestować w konsolidację stabilności demokratycznej, politycznej, gospodarczej i społecznej, a także muszą być przy tym wspierane;

- M. mając na uwadze, że UE musi odgrywać ważną rolę w przenoszeniu potęgi gospodarczej jako propagator partnerstwa i sprawowania rządów sprzyjających włączeniu społecznemu, lecz musi działać szybko, jeśli chce utrzymać swoją pozycję (w przeciwnym razie może zostać strategicznie odsunięta na bok); mając na uwadze, że będzie to wymagało strategicznych zmian zarówno wewnątrz UE, jak i w jej polityce zagranicznej, między innymi zwiększenia spójności polityki;
- N. mając na uwadze, że na zakończenie trzeciego posiedzenia przywódców BRICS w dniu 14 kwietnia 2011 r. przywódcy BRICS wydali wspólne oświadczenie, w którym wezwali do ściślejszej współpracy międzynarodowej i wzmocnienia ładu światowego oraz wyrazili poparcie dla wielostronnej dyplomacji z udziałem ONZ i G-20; mając na uwadze, że w 2011 r. wszystkie pięć krajów BRICS zasiadało jednocześnie w Radzie Bezpieczeństwa ONZ; mając na uwadze, że BRICS zaapelowały o zmianę struktury zarządzania międzynarodowymi instytucjami finansowymi oraz ONZ w celu odzwierciedlenia zmian w gospodarce światowej oraz w celu lepszego zarządzania obecnymi globalnymi wyzwaniami;
- O. mając na uwadze, że BRICS wykazują znaczne rozbieżności, jeśli chodzi o ich systemy polityczne i gospodarcze, panujące tendencje demograficzne i społeczne, a także poglądy na politykę zagraniczną;
- P. mając na uwadze, że w konkluzjach Rady Europejskiej z dnia 16 września 2010 r. podkreślono, że zgodnie z Traktatem z Lizbony i europejską strategią bezpieczeństwa UE i jej państwa członkowskie powinny działać bardziej strategicznie, tak aby Europa odgrywała na świecie rolę adekwatną do swojego znaczenia, oraz że strategiczne partnerstwa UE z najważniejszymi światowymi podmiotami stanowią przydatne narzędzie w dążeniu do osiągnięcia europejskich celów i interesów;
- Q. mając na uwadze, że obowiązujące umowy handlowe między UE i państwami BRICS przynoszą obu stronom wzajemne korzyści zarówno gospodarcze, jak i polityczne;
- R. mając na uwadze, że UE powinna odgrywać aktywną rolę w budowaniu takiego całościowego i reprezentacyjnego, opartego na partnerstwie systemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, który zdoła skutecznie przyczynić się do ustanowienia światowego ładu i włączyć się w rozwiązywanie globalnych problemów, w budowę pokoju i bezpieczeństwa, demokracji, w ochronę praw człowieka oraz rządy prawa oparte na międzynarodowym porządku; mając na uwadze, że zgodnie z art. 21 TUE UE jest formalnie zobowiązana do skutecznego multilateralizmu, którego rdzeniem jest silna ONZ;
- S. mając na uwadze, że UE przez lata rozwinęła dwustronne partnerstwa strategiczne z BRICS opierające się na wspólnych wartościach i interesach, zmierzające do poprawy stosunków i do pogłębienia współpracy na wszystkich szczeblach; mając na uwadze, że te partnerstwa strategiczne często okazują się niewystarczające, zwłaszcza w sprawach takich jak promowanie demokracji, wzmocnianie rządów prawa i określanie wspólnego podejścia do rozwiązywania konfliktów;

- T. mając na uwadze to, że konieczne jest pilne znalezienie sposobu na wzmocnienie systemu współpracy i koordynacji działań podejmowanych przez Organizację Narodów Zjednoczonych oraz grupy G-7 i G-20;
- U. mając na uwadze, że grupa G-20, której państwa członkowskie wytwarzają 88% światowego PKB oraz reprezentują 65% ludności świata, stała się podstawowym forum współpracy światowej, istotne jest rozstrzygnięcie kwestii jej reprezentatywności i określenie miejsca w strukturze wielostronnej;
1. podkreśla, że obecny kryzys gospodarczy pokazał współzależność obecnych mocarstw, BRICS i innych wschodzących potęg; wskazuje na ścisły, wzajemny związek między stabilnym wzrostem gospodarczym krajów wysoko rozwiniętych i stabilnym wzrostem gospodarczym krajów wschodzących; podkreśla pozytywny charakter takiej współzależności oraz wzajemnie korzystny charakter politycznych i gospodarczych związków między gospodarkami rozwiniętymi i wschodzącymi; uważa, że dlatego UE i jej państwa członkowskie powinny podtrzymywać polityczny dialog i zrozumienie z BRICS i innymi krajami wschodzącymi, także w relacjach dwustronnych, w duchu partnerstwa oraz z myślą o ogólnym celu, który polega na wykształceniu całościowego, nowego systemu ładu światowego; uważa ponadto, że regularne spotkania na wysokim szczeblu pomiędzy UE i poszczególnymi krajami BRICS mogą stać się cenną okazją do zbudowania stosunków opartych na zaufaniu, uzgodnienia stanowisk i skłonienia krajów BRICS, by przyjęły na siebie większą odpowiedzialność w nowym systemie ładu światowego w oparciu na odpowiedzialność podzieloną, wspólne podejścia i ściślej skoordynowane działania; wyraża przekonanie, że instrument strategicznego partnerstwa może zapewnić cenne synergiczne w osiągnięciu takich celów;
 2. uważa, że stosunki między istniejącymi mocarstwami a BRICS i innymi potęgami wschodzącymi zachowują istotny wymiar gospodarczy, ale w istocie mają charakter polityczny i dlatego powinny być ujęte w polityczne ramy, ponieważ wszystkie zainteresowane kraje mają wspólny interes w zapewnieniu skutecznego systemu ładu światowego i we wspólnym sprostaniu – w duchu współpracy i konsultacji, przy zbieżności zapatrywań politycznych – zagrożeniom dla globalnej stabilności i bezpieczeństwa, które mogą zagrozić zrównoważonemu wzrostowi gospodarczemu na poziomie globalnym i jego potencjałowi na przyszłość; apeluje zatem o pogłębienie współpracy między UE a BRICS we wszystkich sprawach wagi międzynarodowej, w tym w odniesieniu do partnerstwa z poszczególnymi krajami BRICS;
 3. podkreśla, że o ile BRICS mogą zajmować podobne stanowisko w polityce zagranicznej, w dziedzinie polityki, gospodarki i w sprawach społecznych wykazują się dużymi odmiennościami; podkreśla w szczególności, że ich systemy polityczne przybierają różne formy: od silnych reżimów autorytarnych po wiarygodne i stabilne demokracje; w związku z tym wzywa UE do pogłębienia stosunków i do rozwinięcia synergii w szczególności z tymi BRICS, które faktycznie podzielają i szanują wartości demokratyczne oraz dążą do urzeczywistnienia społecznej gospodarki rynkowej;
 4. uważa, że w wyniku pojawienia się nowych potęg gospodarczych i w dziedzinie polityki zagranicznej pozycja UE nie osłabi się, lecz że UE ma do odegrania istotną rolę we wspieraniu wzajemnego zrozumienia w dokonywaniu wyborów politycznych oraz że powinna wykazać się przywództwem w podejmowaniu wyzwań globalnych; jest zdania, że UE i jej partnerzy transatlantyccy powinni skupić się na osiągnięciu niezbędnych korzyści

skali oraz skoordynować wysiłki, dzięki którym będą oni mogli oddziaływać wzajemnie, konstruktywnie i skutecznie z potęgami wschodzącymi zarówno w stosunkach dwustronnych, jak i wielostronnych, w duchu rzeczywistego partnerstwa i dobrej współpracy; podkreśla, że należy opracować całościowy system ładu światowego, który oprze się na odpowiedniej współpracy i koordynacji z BRICS i innymi krajami wschodzącymi z korzyścią dla wszystkich; ponadto wskazuje na kluczową rolę UE i jej partnerów transatlantyckich we wspieraniu całościowego systemu ładu światowego; podkreśla, że UE powinna działać w sposób bardziej strategiczny w celu zdobycia znaczenia na arenie międzynarodowej, w szczególności poprzez zarządzanie skutkami niezależności, inicjowanie reform ładu światowego i mobilizację działań zbiorowych w takich dziedzinach jak rządy prawa, równowaga ekologiczna i bezpieczeństwo regionalne, konstruktywnie oddziałując wzajemnie z BRICS i innymi potęgami wschodzącymi;

5. z zadowoleniem przyjmuje koncepcję dwustronnych partnerstw strategicznych oraz wzywa Radę i ESDZ do jej wdrożenia; uważa, że partnerstwa strategiczne są obiecującym narzędziem o potencjalnie transformacyjnym charakterze, które służy do organizowania i wspierania stosunków UE z ważnymi podmiotami na arenie międzynarodowej, w tym z BRICS i innymi wschodzącymi mocarstwami; zaleca, aby UE wykorzystywała ten instrument do realizacji programów zarówno wielostronnych, jak i dwustronnych oraz w celu wykształcenia istotnych powiązań między obydwoma rodzajami programów; podkreśla, że wewnętrzna spójność ma dla UE kluczowe znaczenie, umożliwiając jej działanie i bycie postrzeganą jako prawdziwie strategiczny rozmówca dla BRICS i innych wschodzących mocarstw;
6. zauważa, że w przeszłości BRICS w niektórych sprawach najwidoczniej skoordynowały swoje stanowiska w polityce zagranicznej w Radzie Bezpieczeństwa ONZ, zwłaszcza na początku kryzysu w Libii i Syrii, a ponadto odraczając głosowanie w sprawie roli UE w Zgromadzeniu Ogólnym ONZ i przyjmując zbieżne stanowiska w sprawie Wybrzeża Kości Słoniowej i Sudanu; podkreśla w związku z tym, że może wydawać się, iż BRICS kwestionują obecny system ładu międzynarodowego, lecz że demokratyczny dialog, zaangażowanie polityczne, w tym w pojedynczych przypadkach, oraz prawdziwe partnerstwo mogą przyczynić się do wysunięcia się na pierwszy plan pozytywnej synergii oraz do ułatwienia opracowania nowego całościowego systemu ładu światowego; sądzi, że UE powinna uwzględnić nowe znaczenie polityczne i gospodarcze BRICS i innych mocarstw wschodzących, ponieważ może to doprowadzić do uporządkowanej reformy ładu światowego bez skutków zagrażających stabilizacji, w oparciu o zbieżne podstawy;
7. zauważa, że BRICS wykazują zdolność do integracji regionalnej, a tym samym również do angażowania się w wielobiegunowe systemy rządów; sądzi, że świadczy to ponadto o potencjalnym zainteresowaniu BRICS wkładem na rzecz ładu światowego; w związku z tym uważa, że BRICS i inne kraje wschodzące definiują obecnie kierunek strategiczny swojej polityki zagranicznej i w ten sposób stają się partnerami obecnych mocarstw oraz zwolennikami systemu ładu światowego opierającego się na uniwersalnych wartościach, partnerstwie i integracji;
8. uważa, że, biorąc pod uwagę ich interesy polityczne i gospodarcze, skalę, rolę regionalną i aspirację, BRICS mogą próbować działać jako grupa w kontekście polityki zagranicznej, lecz dostrzega, że wymiar indywidualny również jest bardzo ważny; w związku z tym jest zdania, że oprócz koncentrowania się na BRICS jako na potencjalnie spójnej grupie państw

w polityce zgaranicznej UE powinna skupić się także na BRICS jako na odrębnych państwach, w dalszym ciągu stosując systemowe i skoordynowane podejście; w związku z tym jest zdania, że tego rodzaju podejście umożliwi UE zwiększenie korzyści skali za pomocą partnerstw z poszczególnymi państwami BRICS, maksymalizację jej interesów i roli w poszczególnych regionach oraz przyczyni się do konsolidacji ładu wielobiegunowego, zachowując przy tym polityczną i gospodarczą równowagę między ugruntowanymi i wschodzącymi gospodarkami na podstawie całościowego systemu opierającego się na dialogu, partnerstwie oraz partnerstwach dwustronnych lub wielostronnych;

9. ponadto uważa, że BRICS wykazują znaczne rozbieżności, jeśli chodzi o ich systemy polityczne i gospodarcze, panujące tendencje demograficzne i społeczne, a także poglądy na politykę zagraniczną, które to rozbieżności powinny wpływać na kształt zwracającej uwagę na niuanse polityki UE wobec tych państw, która zmierza do stworzenia synergii z poszczególnymi krajami BRICS i innymi krajami wschodzącymi oraz zniechęcenia do stworzenia lub utrwalenia potencjalnie spójnej, alternatywnej grupy państw w polityce zagranicznej, a także powinny znaleźć w niej odzwierciedlenie; w tym kontekście wzywa UE i jej państwa członkowskie do niezachęcania do umacniania bloków mocarstw ugruntowanych i wschodzących oraz do strategicznej konkurencji między tymi blokami; stwierdza, że w celu promowania międzynarodowych działań zbiorowych oraz reformy ładu światowego UE musi kierować się zróżnicowanym zakresem interakcji dwustronnych, wielostronnych i niepaństwowych, a także wykorzystać koalicje tematyczne, które przebiegają ponad podziałem świata na regiony rozwinięte i rozwijające się;
10. jest zdania, że UE musi określić swoje stanowisko w kwestii bliższych relacji z państwami BRICS, nawet biorąc pod uwagę fakt, iż wizja UE oraz wizja tych państw w odniesieniu do wiążących zobowiązań i zinstytucjonalizowanych systemów niekoniecznie zawsze się pokrywają; uważa również, że poparcie krajów BRICS dla skutecznych kontaktów wielostronnych można uzyskać w zamian za silniejszą reprezentację w odpowiednich instytucjach międzynarodowych; nalega, by wyzwania wynikające z rosnącego znaczenia krajów BRICS postrzegać jako szansę, a nie problem;
11. jest zdania, że stosunki z państwami BRICS powinny opierać się na dwustronnych dialogach wspierających dalszą demokratyzację i konsolidację rządów prawa, dobre sprawowanie rządów, konwergencję regulacyjną, koordynację wspólnych stanowisk na międzynarodowych forach i zacieśnione stosunki z UE, a także koncentrować się na tych kwestiach;
12. podkreśla znaczenie Brazylii jako mocarstwa kierującego regionalnym procesem integracji MERCOSUR-u; z zadowoleniem przyjmuje odnowienie wspólnego planu działania na rzecz partnerstwa strategicznego UE-Brazylia w latach 2012–2014 oraz wzajemne zobowiązania podjęte w takich dziedzinach jak upowszechnianie demokracji i reforma wielostronnego systemu rządów; wzywa obydwie strony do wywiązania się ze swoich zobowiązań oraz do wniesienia wkładu w reformę światowej architektury finansowej; przypomina o przedstawionej przez prezydent Dilmę Vana Rousseff propozycji wsparcia UE w przezwyciężaniu kryzysu zadłużenia państwowego oraz uznaje wzajemne powiązania między tymi stronami; wyraża poparcie dla zrównoważonego i sprawiedliwego uchwalenia dauhańskiej agendy rozwoju oraz zawarcia układu o stowarzyszeniu UE-MERCOSUR, który będzie najważniejszym układem o stowarzyszeniu, jaki do tej pory został podpisany przez UE i będzie obejmował 750 mln ludzi oraz obroty handlowe o rocznej wartości

125 mld USD; zwraca uwagę na apel Brazylii o pełną liberalizację wizową oraz zwraca się do Komisji o przedłożenie wniosku w tej sprawie;

13. podkreśla niezbędną rolę partnerstwa strategicznego UE-Rosja w zachowaniu pokoju i bezpieczeństwa w Europie, zwiększeniu rozwoju handlowego i gospodarczego, zachowaniu bezpieczeństwa energetycznego i stawieniu czoła ponadnarodowym wyzwaniom; uważa, że wyłonienie się mocarstw azjatyckich może – w perspektywie długoterminowej – ułatwić dalszą zbieżność interesów i pogłębić strategiczną współpracę między UE i Rosją; uważa, że tego rodzaju współpraca ma podstawowe znaczenie dla osiągnięcia postępów w kwestiach o znaczeniu globalnym, takich jak rozprzestrzenianie broni jądrowej, terroryzm, zmiana klimatu czy nielegalna migracja;
14. podkreśla znaczenie i potencjał partnerstwa strategicznego UE-Indie; uważa, że w świetle obecnego światowego kryzysu gospodarczego kwestie takie jak kryzys społeczny, zmiana klimatu, przepływy migracyjne i bezpieczeństwo na świecie powinny być podejmowane w ramach szerzej zakrojonego partnerstwa między Indiami i UE; zauważa ponadto, że trwające negocjacje w sprawie umowy o wolnym handlu przyczyniają się do wzmocnienia stosunków między UE i Indiami; uważa jednak, że te stosunki nie powinny się ograniczać do spraw handlowych; z uwagi na doświadczenia Grupy przyjaźni Indii i Europy, która istniała w parlamencie indyjskim przed wyborami z 2009 r., z zadowoleniem przyjąłby przywrócenie odpowiednika Delegacji Parlamentu Europejskiego ds. stosunków z Indiami;
15. podkreśla znaczenie Chin jako głównej potęgi gospodarczej oraz istotną rolę Chin w ożywieniu gospodarczym na świecie; w tym kontekście przypomina o potrzebie wywiązania się przez Chiny – dziesięć lat po przystąpieniu do WTO – ze swoich zobowiązań wobec WTO; ponadto wzywa Unię Europejską, jej państwa członkowskie i Chiny do stawienia czoła wspólnym wyzwaniom oraz zagrożeniom pokoju i bezpieczeństwa na świecie, w szczególności do pogłębienia współpracy w celu znalezienia dyplomatycznego rozwiązania irańskiego kryzysu atomowego; wzywa obydwie strony do wsparcia bardziej zrównoważonych wzajemnych stosunków handlowych, zwłaszcza poprzez zwiększenie swoich wysiłków zmierzających do zakończenia negocjacji w sprawie nowej umowy o partnerstwie i współpracy, tak aby ramy te wykorzystywały potencjał partnerstwa strategicznego UE-Chiny;
16. podkreśla strategiczny charakter stosunków między UE i Republiką Południowej Afryki; z zadowoleniem przyjmuje pozytywny wynik 4. szczytu UE-Afryka, który odbył się we wrześniu 2011 r., a w szczególności zbieżność poglądów na temat sytuacji w Libii; wzywa UE i Republikę Południowej Afryki do możliwie szybkiego rozpoczęcia negocjacji w sprawie nowej umowy o partnerstwie gospodarczym; stwierdza, że Republika Południowej Afryki, biorąc pod uwagę jej skuteczną i pokojową przemianę demokratyczną oraz jej rolę jako potęgi regionalnej, może być główną siłą upowszechniającą demokrację i dobre sprawowanie rządów oraz wspierającą regionalną integrację gospodarczą i pojednanie narodowe w Afryce, a także kluczowym partnerem UE w podejmowaniu tych wysiłków; podkreśla znaczenie ścisłej współpracy między UE i Republiką Południowej Afryki w zakresie zmiany klimatu, zrównoważonego rozwoju i reform organizacji międzynarodowych;
17. jest zdania, że w obliczu coraz większego znaczenia BRICS i innych gospodarek wschodzących oraz wyłaniającego się wielobiegunowego systemu rządów G-20 może być użytecznym i szczególnie odpowiednim forum dla dochodzenia do konsensusu i procesu

podejmowania decyzji, który będzie miał integrujący charakter, będzie opierał się na partnerstwie i zdoła wzmocnić konwergencję, w tym konwergencję regulacyjną; jest zdania, że niezależnie od coraz większego znaczenia G-20 grupa G-7 może pełnić kluczową rolę jako konsultacyjne, koordynacyjne i służące osiągnięciu kompromisu forum ugruntowanych mocarstw, które zmierza do dialogu z BRICS i innymi wschodzącymi potęgami oraz przygotowuje grunt pod spotkania G-20; uważa, że istnienie G-8 powinno także być wykorzystywane do zbliżenia stanowisk z Rosją celem stawienia czoła wspólnym wyzwaniom w sposób skoordynowany i skuteczny; popiera parlamentarny wymiar G-20 i uważa, że należy go dalej wzmocniać i włączać do procesu podejmowania decyzji, żeby zapewnić nasilenie demokratycznego dialogu i kontroli; popiera również utworzenie forum konsultacyjnego analogicznego do G-20, które skupiałyby organizacje pozarządowe oraz głównych przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i przedsiębiorstw z państw G-20;

18. jest zdania, że obecny kryzys długu państwowego będzie ważną próbą dla G-20 jako skutecznego forum strategicznego dialogu politycznego, dzięki któremu będzie można wesprzeć rzeczywiście globalny system ładu gospodarczego i finansowego, który odzwierciedli wzajemne zależności między gospodarkami rozwiniętymi i wschodzącymi, stworzy podstawy dla usunięcia systemowej nierównowagi, która może przynosić szczególną szkodę zarówno gospodarkom rozwiniętym, jak i – w dłuższej perspektywie czasowej – gospodarkom wschodzącym, oraz wesprze solidarność na międzynarodowych forach finansowych takich jak Międzynarodowy Fundusz Walutowy;
19. wzywa UE do intensyfikacji dialogu politycznego i współpracy z państwami BRICS, aby pogłębiać reformę światowych instytucji zarządzających gospodarką i finansami, tj. systemu Bretton Woods, w celu zagwarantowania szerokiej reprezentacji wszystkich krajów członkowskich przy jednoczesnym odzwierciedleniu zmian w znaczeniu gospodarczym;
20. uważa, że ugruntowane mocarstwa powinny wspierać regionalne organizacje, których członkami są BRICS i inne kraje wschodzące, takie jak ASEAN lub Mercosur, w tym ich procesy tworzenia zdolności i instytucji, a także powinny zapewniać obecność dyplomatyczną wysokiego szczebla na spotkaniach tego typu organizacji;
21. zauważa, że z uwagi na rosnące znaczenie globalne i regionalne Chin, Indii i innych krajów wschodzących w Azji zarówno Stany Zjednoczone, jak i UE mogą stopniowo przenosić główne zainteresowanie, inwestycje polityczne i zasoby w region Pacyfiku oraz postrzegać wymiar północnoatlantycki i wzajemną współpracę jako kwestie o mniejszym znaczeniu strategicznym; ponadto zauważa, że Azja powinna odgrywać istotniejszą rolę w polityce zagranicznej UE i jej państw członkowskich; wzywa do większej koordynacji przez USA i UE ich polityki wobec Chin i innych wschodzących krajów w Azji, aby zapobiec rozdzieleniu tej polityki; jest głęboko przekonany, że jedynie dzięki koordynacji wysiłków USA i UE osiągną potrzebne synergie polityczne, dzięki którym zaangażują się w skuteczny, pozytywny i konstruktywny dialog z BRICS i innymi krajami wschodzącymi; jest zdania, że niezależnie od G-7 okazję do ustalenia wspólnych celów i skoordynowanych strategii w sprawach o znaczeniu globalnym, w tym w sprawie ładu gospodarczego, stworzyłyby regularne szczyty UE-USA, co umożliwiłoby osiągnięcie wspólnego podejścia do wschodzących mocarstw; przypomina, że stosunki transatlantyckie są niezwykle ważne zarówno ze względów gospodarczych, jak i politycznych, oraz podkreśla ściśle stosunki gospodarcze USA i UE; uważa, że Transatlantycka Rada Gospodarcza oraz Transatlantycki Dialog Ustawodawczy również mogłyby umożliwić nawiązanie dialogu i ocenę sytuacji, dlatego też powinny uwzględniać kwestię strategicznego zaangażowania UE i USA

w sprawy BRICS i innych odnośnych krajów wschodzących, a także sposób dążenia do zbieżności regulacyjnej z tymi krajami; przypomina o potrzebie powołania Transatlantycznej Rady Politycznej jako organu ad hoc zajmującego się systematycznymi konsultacjami na wysokim szczeblu i koordynacją w zakresie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa pomiędzy UE i USA;

22. podkreśla, że w kwestiach o zasięgu globalnym lub związanych z ładem światowym to UE, a nie jej państwa członkowskie, powinna być rozmówcą dla obecnych mocarstw, BRICS i innych wschodzących krajów; uważa, że z punktu widzenia osiągnięcia spójnego stanowiska politycznego wobec BRICS i innych wschodzących mocarstw podstawowe znaczenie ma to, aby państwa członkowskie rozwijały swoje dwustronne stosunki przy maksymalnej przejrzystości, uwzględniając przy tym możliwy wpływ tego rodzaju stosunków na strategię polityczną i stanowisko UE; uważa, że UE powinna dążyć do osiągnięcia większej spójności politycznej i gospodarczej oraz większego wzrostu, by utrzymać swoją pozycję polityczną i nadal odgrywać kluczową rolę w wyłaniającym się wielobiegunowym systemie, a także, by być postrzeganą przez BRICS i nowe wschodzące kraje jako niezbędny i wartościowy partner;
23. podkreśla, że całościową koordynację polityki zagranicznej UE w stosunku do BRICS i innych potęg wschodzących powinna zapewniać Wysoki rzecznik Unii ds. polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa/Wiceprzewodniczący Komisji, zgodnie z art. 18 ust. 4 i art. 21 ust. 3 TUE; uważa, że Unia powinna starać się o osiągnięcie przy koordynacji ze strony wysokiej przedstawiciel lepszego powiązania polityki zagranicznej i bezpieczeństwa z unijną polityką sektorową, taką jak rozwój, bezpieczeństwo energetyczne, handel, dostęp do surowców i ziem rzadkich, zmiana klimatu i migracja w celu wykorzystania synergii i zapewnienia spójnego i systemowego podejścia do polityki zagranicznej, ukierunkowanego na powszechne poszanowanie zasady państwa prawa, praw człowieka i demokratycznego sprawowania rządów; uważa, że należy bardziej rozwinąć i lepiej wykształcić koncepcję „strategicznych partnerów” UE, by odzwierciedlić takie podstawowe cele; zwraca uwagę na konkluzje z 17. Konferencji Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu (UNFCCC) oraz podkreśla ciągłą potrzebę podjęcia wspólnie z BRICS spójnych i skoordynowanych wysiłków zmierzających do osiągnięcia stopniowego porozumienia;
24. uważa, że spójne podejście do polityki zagranicznej na poziomie europejskim pociąga za sobą także wzmocnioną współpracę pomiędzy przewodniczącym Rady Europejskiej, wysoką przedstawiciel, Radą, Parlamentem i Komisją w kwestiach związanych z programami prac grup G-7, G-8 i G-20;
25. stwierdza, że Unia Europejska powinna być uprawniona do dostosowywania i reformowania swoich wewnętrznych struktur zarządzania, tak aby zagwarantować, że proces decyzyjny będzie odzwierciedlał jej różnorodność i pozwalał na osiągnięcie konsensusu; podkreśla jak ważne jest, by działanie ESDZ odzwierciedlało spójne europejskie podejście do polityki zagranicznej w stosunku do państw BRICS oraz innych krajów rozwijających się; uważa, że ESDZ powinna przeanalizować i wzmocnić strategiczne partnerstwa z poszczególnymi krajami BRICS, w ścisłej konsultacji z Parlamentem i z wykorzystaniem ich cech szczególnych oraz potencjału w zakresie synergii i współpracy z UE; wzywa ESDZ do opracowania mechanizmów koordynacji poziomej i pionowej, przynoszących polityce zagranicznej UE korzyści z instytucjonalnej synergii unijnej oraz z zacieśnienia i stopnia zażyłości dwustronnych stosunków państw

członkowskich ze strategicznymi partnerami, w tym z BRICS i innymi wschodzącymi mocarstwami; uważa, że oprócz struktury organizacyjnej opartej na kryteriach geograficznych i tematycznych ESDZ powinna stworzyć mechanizm koordynujący ad hoc, aby zagwarantować, że poszczególne strategie polityczne dotyczące BRICS są zgodne z punktu widzenia systemowego, oraz że przyjęte kierunki polityczne znajdują odzwierciedlenie w dialogu UE z aktualnymi mocarstwami, takimi jak USA, Kanada i Japonia; uważa, że delegatury UE w państwach BRICS i w innych odpowiednich potęgach wschodzących powinny ściślej ze sobą współpracować w celu zapewnienia ciągłego monitorowania i analizowania stosunków pomiędzy tymi państwami oraz drażliwych kwestii we wzajemnych relacjach, umożliwiając w ten sposób bardziej systemowe podejście; w związku z tym jest zdania, że delegatury UE w krajach BRICS powinny analizować stanowiska krajów BRICS w sprawie ładu światowego i światowych wyzwań oraz w sprawie ich stosunków z innymi państwami BRICS; jest przekonany, że UE powinna ponownie podjąć wysiłki i przeznaczyć środki na przeprowadzenie zmian w systemie ładu światowego oraz organizacji międzynarodowych, z myślą o zapewnieniu bardziej całościowego procesu budowania konsensusu i podejmowania decyzji na szczeblu światowym, a w szczególności na reformę Rady Bezpieczeństwa ONZ i globalnego multilateralizmu finansowego;

26. uważa, że „skuteczne kontakty wielostronne” oraz większa koordynacja na forach wielostronnych, służące rozwiązywaniu kwestii dotyczących światowego ładu, powinny pozostać w centrum pogłębionego partnerstwa z państwami BRICS; w szczególności zaleca, by UE nadal dążyła do angażowania powyższych krajów w te kwestie;
27. uważa, że Parlament powinien uczestniczyć w dwustronnych szczytach między UE i jej partnerami strategicznymi;
28. uważa, że pracownicy delegatur UE w państwach BRICS powinni angażować w prace urzędników łącznikowych Parlamentu, by umożliwić lepsze zrozumienie krajowego wymiaru parlamentarnego w każdym z tych państw, propagować ściślejszą współpracę i dialog pomiędzy Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi, opartych na zasadach dwustronnych, oraz wspierać bardziej demokratyczną odpowiedzialność w procesach podejmowania decyzji na forach międzynarodowych, takich jak G-8 i G-20; uważa, że można także rozważyć powołanie delegacji ds. stosunków z Brazylią jako uzupełnienie działających już delegacji ds. stosunków z Rosją, Indiami, Chińską Republiką Ludową i Republiką Południowej Afryki;
29. wyraża opinię, że aby zagwarantować demokratyczną kontrolę procesu tworzenia polityki UE wobec państw BRICS i innych krajów rozwijających się, oraz aby sprzyjać wzmocnieniu międzyparlamentarnego dialogu z udziałem tych państw, odpowiednie służby Parlamentu powinny rozwijać specjalistyczne kompetencje w tym zakresie i tym samym dysponować narzędziami analitycznymi, a także posiadać zdolność monitorowania i wspierania posłów do PE w promowaniu skutecznego dialogu; uważa także, że należy wprowadzić system wymiany pracowników między Parlamentem i ESDZ w celu maksymalizacji synergii, dialogu międzyinstytucjonalnego i współpracy oraz w celu promowania wymiany wiedzy eksperckiej;
30. podkreśla, że wszelkie próby pogłębiania stosunków oraz wzmocniania współpracy politycznej z BRICS na szczeblu rządowym powinny iść w parze ze zrównoważonym dialogiem między organizacjami społeczeństwa obywatelskiego; w związku z tym wzywa

ESDZ i delegatury UE do ustanowienia ram mających na celu ułatwienie i zintensyfikowanie kontaktów międzyludzkich oraz wymiany kulturalnej i akademickiej w oparciu o istniejące programy ad hoc w celu zwiększenia wzajemnego zrozumienia oraz opracowania wspólnych działań i inicjatyw;

31. zwraca uwagę na potrzebę usprawnienia dialogu politycznego z państwami BRICS w sprawie poszanowania praw człowieka oraz standardów społecznych i ochrony środowiska; przypomina w tym kontekście, że przestrzeganie podstawowych norm zatrudnienia oraz programu godnej pracy opracowanego przez MOP ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia milenijnych celów rozwoju, jako że zagwarantowanie stabilności społeczno-politycznej oraz podniesienie poziomu umiejętności siły roboczej w danym kraju ma pozytywny wpływ na gospodarkę kraju;
32. z zadowoleniem przyjmuje wyżej wymieniony komunikat Komisji w sprawie budżetu z perspektywy „Europy 2020”, w którym przedstawiono projekt instrumentów finansowych oraz programów w ramach przyszłych wieloletnich ram finansowych 2014–2020; podkreśla, że nowy instrument partnerstwa, mający na celu wspieranie interesów politycznych i gospodarczych UE w pozostałych częściach świata i obejmujący działania niekwalifikujące się do dotacji w ramach oficjalnej pomocy rozwojowej, powinien stanowić instrument polityki zagranicznej; jest przekonany, że taki instrument partnerstwa przyczyni się do wzmocnienia więzi politycznych, a tym samym więzi gospodarczych z wybranymi państwami; z zadowoleniem przyjmuje propagowanie konwergencji regulacyjnej jako jednego z założeń tego instrumentu; uważa również, że instrument partnerstwa powinien obejmować linie finansowania dyplomacji publicznej w celu konsolidacji stosunków poszczególnych państw z UE oraz wsparcia wpływu, partnerstwa i lojalności; jest jednak zdania, że należy również przyjąć przepisy dotyczące dodatkowych zasobów mających wspierać proces demokratyzacji, konsolidację rządów prawa, lepszą edukację i zmniejszenie różnic społecznych; uważa, że nowa koncepcja instrumentów finansowych i programów powinna nadać szczególnego znaczenia liniom finansowania ad hoc, mającym wspierać mocarstwa rozwijające się oraz mocarstwa potencjalnie rozwijające się w procesie konsolidowania struktur demokratycznych i kształtowania dobrych rządów, praworządności, organizacji społeczeństwa obywatelskiego, dobrze działających systemów edukacji i stopniowej integracji społecznej; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie uwzględnienia zasady warunkowości we wszystkich programach i instrumentach UE; wierzy, że jest ona niezbędna, by zwiększyć swój wpływ w zakresie promowania praw człowieka, demokracji oraz zasad dobrego zarządzania jako wartości powszechnych;
33. wzywa państwa BRICS do podjęcia w obszarze międzynarodowej polityki rozwoju działań odzwierciedlających lepiej ich udział w światowym PKB;
34. wzywa UE i państwa członkowskie do wspierania inicjatyw na rzecz współpracy Południe-Południe oraz do udziału w projektach dotyczących współpracy trójstronnej, w których uczestniczą państwa BRICS;
35. uważa, że niezwykle istotne jest wspieranie pogłębienia współpracy UE z BRICS i innymi wschodzącymi gospodarkami w systemie ładu światowego i w organizacjach międzynarodowych; jest przekonany, że UE i USA powinny nawiązać strategiczny dialog z BRICS na temat możliwości zreformowania organizacji międzynarodowych; uważa, że na szczeblu UE należy również rozważyć sposoby maksymalizacji roli i możliwości wyrażania opinii UE oraz jej prawa głosu na forach międzynarodowych, a także należy jeszcze

bardziej usprawnić koordynację działań państw członkowskich UE na tego rodzaju forach, a tym samym wykształcić spójniejsze stanowisko w sprawie pozytywnego dialogu, partnerstwa i współpracy z BRICS;

36. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Rady Europejskiej, przewodniczącemu Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/ , Radzie, polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej, Komisji oraz Departamentowi Stanu USA.